ההוא לתרומה הוא דתחת. וקימה דסיכן מליגו תומר בתרומה מבקדשים דבכל קדש לא תגע מוקי לה רבי יוחנן לגניעת תרומה אלמא לקי וכגניעה דקדש לא לקי ומיקי הר"ר שלמה מדרוי"ש ל"ע דהכי קאמר ההוא לגניעת תרומה הוא דתחתי לאמטמוטינן דטוסל תרומה עד מלאת ימי טהרה שהיא כמטבל יום ולא קאמר דאיכא מלקות בגניעת תרומה אבל מכל מקום קשה דאיך קאמר רבי יוחנן דקרא דכתיב ביה קדש דמיירי לתרומה וי"ל משום דגבי האי קרא כתיב עד מלאת ימי טהרה ובקדשים עד לאחר כפרה אי נמי על כרחך צריך לאוקמה בתרומה דלקדשים נפקא לן מגזירה שוה דטומאתו טומאתו גמיר ליה: **כל** לא תעשה שקדמו עשה לוקין עליו. תימה דהא לאו דגזילה שקדמו עשה דוהכתיב הגזלה אשר גזל ופי"ה אין לוקין עליו וי"ל דשאני גבי לאו דגזילה שאין לקיים העשה אלא לאחר שגזלה והלכך לאו שיתק "מעליו הוא אבל קדמו דקאמר קדמו הכא לאו דוקא קדמו אלא הייטו (ה) דשייך העשה קודם שעבר הלאו: תגיגה

"מאחותו" דרישא **ואזלב** ההוא מיבעי ליה לחלק "כרת למפטם ולסך ואזלב סבר (ה) כר' אלעזר א"ר הושעיא *דאמר רבי אלעזר אמר רבי הושעיא כל מקום שאתה מוצא שני לאוין וכרת אחד, חלוקין הן לקרבן, (ו) נפקא ליה "מואיש אשר ישכב את אשה דוה **ואזלב** ההוא מיבעי ליה לכדרבי יוחנן *דאמר ר' יוחנן משום ר' שמעון בן יוחי מנין שאין האשה טמאה עד שיצא מרוה דרך ערותה שנאמר "ואיש אשר ישכב את אשה דוה וגלה את ערותה וגו' "כמלמר שאין האשה טמאה עד שיצא מדוה דרך ערותה: וטמא שאכל את הקדש: בשלמא הבא למקדש טמא כתיב עונש וכתיב אזהרה: עונש דכתיב "את משכן ה' טמא ונכרתה" אזהרה "ולא יטמאו את מחניהם "אלא טמא שאכל את הקדש בשלמא עונש כתיב "והנפש אשר תאכל בשר מזבח השלמים אשר לה' וטומאתו עליו ונכרתה אלא *אזהרה מנין? "ריש לקיש אומר "בכל קדש לא תגע" רבי יוחנן אומר: תני ברדלא אתיא "טומאתו – טומאתו" כתיב "הכא "וטומאתו עליו ונכרתה" וכתיב "התם "טמא יהיה עוד טומאתו בו" מה להלן עונש ואזהרה אף כאן עונש ואזהרה, בשלמא ריש לקיש לא אמר כרבי יוחנן *גזירה שוה לא, נמיר אלא ר' יוחנן מאי טעמא לא אמר כריש לקיש? אמר לך ההוא *אזהרה לתרומה, וריש לקיש אזהרה לתרומה מנא ליה? נפקא ליה "מאיש איש מזרע אהרן והוא צרוע או זב" *"אי זהו דבר שהוא שוה בזרעו של אהרן-הוי אומר זו תרומה **ואזלב** ההוא לאכילה והא לגניעה. וריש לקיש האי "בכל קדש לא תגע" להכי הוא דאתא ההוא מיבעי ליה לטמא שנגע בקדש דאיתמר *טמא שנגע בקדש ריש לקיש אומר לוקה רבי יוחנן אומר "אינו לוקה ריש לקיש אומר לוקה "בכל קדש לא תגע" רבי יוחנן אומר אין לוקה ההוא אזהרה לתרומה הוא דאתא? "טמא שנגע בקדש' מדאפקיה רחמנא בלשון 'נגיעה' (ג) *אזהרה (לאוכל) מאתקוש קדש למקדש, ואכתי להכי הוא דאתא ההוא מיבעי ליה 'לטמא שאכל בשר קדש לפני זריקת דמים' דאיתמר טמא שאכל בשר קדש לפני זריקת דמים ריש לקיש אומר לוקה רבי יוחנן אומר 'אינו לוקה ריש לקיש אומר לוקה "בכל קדש לא תגע" לא שנא לפני זריקה ולא שנא לאחר זריקה רבי יוחנן אומר אינו לוקה רבי יוחנן לטעמיה דאמר *קרא 'טומאתו-טומאתו' וכי כתיב טומאתו לאחר זריקה הוא דכתיב? ההיא "מבכל קדש' נפקא תניא כותיה דריש לקיש *"בכל קדש לא תגע" אזהרה לאוכל, אתה אומר אזהרה לאוכל או אינו אלא אזהרה לנוגע ת"ל "בכל קדש לא תגע ואל המקדש וגו' "מקיש קדש למקדש מה מקדש דבר שיש בו נטילת נשמה אף *כל דבר שיש בו נטילת נשמה ואי בנגיעה מי איכא נטילת נשמה? אלא באכילה. אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן "כל 'לא תעשה' שקדמו 'עשה' לוקין עליו" אמרו

מאמר דרישא. דמלי לתכתב "כי יקח את בת אביו לו בת אמו: למפטם וסך. דהוו נמי שני לאוין וכרת אחד והולכך לא נחלק ביניהם כמו שהולכך חילוק בעריות אם אינו ענין כאן תנא ענין דהוה"ג לה לתך מיעטת ההוא מיבעי ליה לחלק כרת למפטם וסך ואיתך

תורה אור כבר לה כר"א א"ר הושעיא ר' ואיבעית אימא נפקא ליה מואיש אשר ישכב את אשה דוה וגו' ואיתך ההוא מיבעי ליה ט' והכי פירושא ואיתך ס"ל כר"א דאמר עלה שהלאוין מחלקין לחטאות ועל מפטם וסך אמרי' במס' כריתות (דף נ.) שהן שני לאוין על בשר אדם לא ייסך ובמתכונתו לא תעשו כמוהו וכרת אחת אים אשר יקרה כמוהו ואשר יתן ממנו וגו' (ד) חילוק חטאתו ביניהם שהלאוין מחלקין לחטאות וכיון דאתו להכי בעריות נמי לא בעי חילוק ולא מלעיל ליה למדרש אל אשה דלעיל ואייתר ליה עיקר קרא דכרת באחותו לדון בכרת ולא במלקות ואחותו דסיפא לחייבו על אחותו שהיא אחות אביו ואחות אמו ואחותו דרישא לחייבו על אחותו בת אביו ובת אמו לומר שאין עונשין מן הדין ואיבעית אימא לי נמי לא אכבר לה לדר' אלעזר נפקא ליה חילוק בעריות מן אים אשר ישכב את אשה דוה וגו' דכתיב ביה כרת יתירא לומר שחייבין עליה לעצמה וממנה אלמד כל הכלל ואם אינו ענין לגופה דהא נפקא לן מואל אשה לחלק על כל אשה אבל לן מואל אשה לחלק שני לאוין וכרת אחת כגון מפטם וסך: שילא מדוה דרך ערותה. לאפוקי דרך דופן דלא: אלא לאזהרה מנלן. ליכא למימר מבקדשים אלא יאכל וגו' דלא מיירי בקדשים אלא בתרומה דכתיב ביה אים אים מזרע אהרן דבר השוה בזרעו של אהרן ומוקמינן ליה בתרומה שהיא שוה באכסים ובנכסים ואף המוזרת שאינה מוזרת לחזה ושוק מוזרת לתרומה: מבכל קדש לא תגע. ודרשינן ליה לקמן אזהרה לאוכל: תני ברדלא. שם חכם: כתיב וטומאתו עליו. בעמת שאכל את הקדש וכתיב עוד טומאתו בו בבא אל המקדש טמא: נזירה שוה לא נמר. ולא למדה מדבו: ששוה בזרעו של אהרן. באכסים ובנכסים אבל קדשים אינן נאכלין אלא לזכרים וכי תימא מיכא חזה ושוק ליתא בחוזרת כגון אלמנה וגרושה וחרש אין לה דאמר מר מוזרת לתרומה ואינה מוזרת לחזה ושוק והכי מפרשינן לה ביבמות (דף פז.): ההוא אזהרה לתרומה. לגניעת תרומה: טמא שנגע בקדש בו'. תירוצא הוא דמתרץ ר"ל: מדאיתקש קדש למקדש. בהאי קרא "בכל קדש לא תגע" ודרשינן לקמן מה מקדש יש בלאוכלו נטילת נשמה והייט אכילה שעשה עליה כרת דאיט בגניעה ליכא כרת: ר' יוחנן לטעמיה. דאמר אזהרה לאוכל קדש בטומאתו נפקא מטומאתו טומאתו וההוא טומאתו עליו דכתיב בטומא דקדש לאחר זריקה הוא דתניא בתורת כהנים ומייתינן לה בתמורת כפ' שלישי (דף כה:) יכול יהו חייבין עליו משום טומאה קדש זריקה תלמוד לומר כל טהור יאכל בשר והקשה אשר תאכל בשר וגו' הניחר לטהורים חייבין עליו משום טומאה שאין ניחר לטהורים אין חייבין עליו משום טומאה: ההוא מבכל. מרבויא דבכל דריש ריש לקיש אף לפני זריקה: תניא כריש לקיש. דיליף אזהרה לטמא שאכל את הקדש מבכל קדש לא תגע: כל לא תעשה שקדמו עשה עובין עליו. הא אתא לאשמועינן דאפילו למאן דאמר לאו הניתן לעשה אין לוקין עליו כדתניא" לא תותירו והטהר תשרפו בא בכתוב אחר לא תעשה לא תעשה לומר שאין לוקין עליו אם אינו בכתוב אחר לא תעשה אם אינו בכתוב אחר לא תעשה אם אינו בכתוב אחר לא תעשה